

LUKU 1

Grace Cahill muutti testamenttiaan viisi minuuttia ennen kuolemaansa.

Hänen asianajajansa toi Gracelle vaihtoehtoisen version, joka oli seitsemän vuoden ajan ollut hänen tarkimmin varjotiomansa salaisuus. William McIntyre ei ollut koskaan ollut varma, olisiko nainen todella kyllin mieletön valitakseen sen.

”Rouva”, hän sanoi, ”oletteko varma?”

Grace käänsi katseensa ikkunaa kohti ja katseli kartanonsa auringonpaisteisia niittyjä. Hänen kissansa Saladin kiehnäsi hänen vierellään, kuten se oli tehnyt koko hänen sairautensa ajan, mutta tänään kissan läsnäolo ei riittänyt tuomaan hänelle lohtua.

”Kyllä, William.” Hänen jokainen hengenvetonsa teki kiipeää. ”Olen varma.”

William mursi ruskean nahkakansion sinetin. Hän oli pitkä, romuluinen mies. Hänen nenänpäätänsä oli terävä kuin aurinkokellon viisari ja langetti aina varjon hänen jommallekummalle poskelleen. Hän oli ollut Gracen neuvonantaja ja lähin uskottu puolet naisen elämästä. Vuosien varrella heillä

oli ollut monia yhteisiä salaisuuksia, mutta ei ainuttakaan näin vaarallista.

William piteli asiakirjaa niin, että Grace kykeni lukemaan sen. Yskänpuuska ravisteli naisen ruumista. Saladin naukui huolestuneesti. Kun kohtaaminen hellitti, William antoi Gracelle kynän. Hän raapusti allekirjoituksensa paperille lähes viimeisillä voimillaan.

”He ovat niin nuoria”, William valitti. ”Kunpa heidän vanhempansa olisivat –”

”Mutta heidän vanhempansa eivät ole”, Grace sanoi katkerasti. ”Ja nyt lasten on oltava tarpeeksi vanhoja. He ovat ainoa mahdollisuutemme.”

”Jos he eivät onnistu –”

”Viidensadan vuoden työ valuu hukkaan”, Grace sanoi. ”Kaikki luhistuu. Suku, maailma – kaikki.”

William nyökkäsi synkästi. Hän otti kansion naisen käsistä.

Grace nojautui taaksepäin ja silitti Saladinin hopeista turkkia. Ikkunasta avautuva näköala sai hänet surulliseksi. Oli aivan liian ihana päivä kuolla. Hän halusi vielä yhdelle eväretkelle lasten kanssa. Hän halusi olla nuori ja voimissaan ja matkustella jälleen maailmalla.

Hänen näkönsä alkoi kuitenkin sumentua. Hänen keuhkonsa uurastivat. Hän puristi jadekaulaketjuaan – onnenamulettia, jonka hän oli löytänyt Kiinasta vuosia sitten. Sen avulla hän oli selvinnyt monista hengenvaarallisista tilanteista, joissa loppu oli ollut lähellä. Talismaani ei kuitenkaan kyennyt auttamaan häntä enää.

Hän oli tehnyt valtavasti valmisteluja tätä päivää varten.

Niin paljon oli kuitenkin jäänyt tekemättä... oli niin paljon sellaista, mitä hän ei ollut koskaan kertonut lapsille.

"Sen täytyy riittää", hän kuiskasi.

Noiden sanojen myötä Grace Cahill sulki silmänsä viimeisen kerran.

Kun William McIntyre oli varma, että Grace oli kuollut, hän käveli ikkunan luo ja sulki verhot. William piti pimeyttä parempana vaihtoehtona. Se tuntui oikealta seuraavia toimia varten.

Ovi avautui hänen takanaan. Gracen kissa sähähti ja katosi sängyn alle.

William ei kääntynyt ovea kohti. Hän katseli Grace Cahillin allekirjoitusta tämän uudessa testamentissa, josta oli juuri tullut Cahillin suvun historian tärkein asiapaperi.

"No?" kuului kärsimätön ääni.

William kääntyi. Oviaukossa seisoj mies, jonka kasvot olivat varjojen kätköissä ja puku musta kuin öljy.

"On aika", William sanoi. "Varmista, että he eivät epäile mitään."

William ei voinut olla asiastaan varma, mutta hän kuvitteli mustapukuisen miehen hymyilevän.

"Älä ole huolissasi", mies lupasi. "He eivät saa minkäänlaista johtolankaa."